

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 20 kwietnia 1951 r.

Nr 22

T R E S C:

DEKRET

Poz.: 172 — z dnia 19 kwietnia 1951 r. o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych . . . 205

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

173 — z dnia 14 kwietnia 1951 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu wypłaty odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości 209

ROZPORZĄDZENIE

174 — Ministrów: Pracy i Opieki Społecznej, Przemysłu Ciężkiego oraz Zdrowia z dnia 13 kwietnia 1951 r. w sprawie bezpieczeństwa pracy przy sprężarkach powietrznych 210

172

DEKRET

z dnia 19 kwietnia 1951 r.

o służbie wojskowej oficerów i generałów Sił Zbrojnych.

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 23 marca 1951 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 126) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

R o z d z i a ł 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Oficerem Sił Zbrojnych może być żołnierz, który posiada przygotowanie wojskowe lub specjalne potrzebne do wykonywania obowiązków w zakresie dowodzenia, wojskowego i politycznego wychowywania podwładnych bądź pełnienia innych kierowniczych funkcji w Siłach Zbrojnych oraz odpowiada wymaganiom polityczno-moralnym.

Art. 2. 1. Ustanawia się następujące korpusy osobowe oficerów:

- 1) korpus osobowy oficerów dowódców,
- 2) korpus osobowy oficerów politycznych,
- 3) korpus osobowy oficerów technicznych,
- 4) korpus osobowy oficerów służby intendenckiej,
- 5) korpus osobowy oficerów służby zdrowia,
- 6) korpus osobowy oficerów służby weterynarii,
- 7) korpus osobowy oficerów służby sprawiedliwości,
- 8) korpus osobowy oficerów służby administracyjnej.

2. Minister Obrony Narodowej może, stosownie do potrzeb organizacyjnych Sił Zbrojnych, ustanawiać inne korpusy osobowe oficerów oraz dzielić korpusy osobowe na specjalności wojskowe.

3. Minister Obrony Narodowej określi zasady zaliczania i przenoszenia oficerów do korpusów osobowych oraz do specjalności wojskowych.

Art. 3. Ze względu na stosunek do służby wojskowej oficer może być oficerem zawodowym, oficerem rezerwy lub oficerem zwolnionym od powszechnego obowiązku wojskowego.

Art. 4. Oficerem w czynnej służbie wojskowej jest:

- 1) oficer zawodowy,
- 2) oficer powołany z rezerwy do pełnienia służby wojskowej — w okresie jej odbywania,
- 3) oficer zwolniony od powszechnego obowiązku wojskowego powołany do służby wojskowej w razie mobilizacji lub w czasie wojny — w okresie odbywania tej służby.

Art. 5. Obowiązki i prawa oficerów nie uregulowane w drodze ustawy określają przepisy (zarządzenia, rozkazy, regulaminy, instrukcje itp.) wydawane przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 6. Ilekroć dekret używa określenia:

- 1) „oficer“ — rozumie się przez to oficera i generała bez względu na ich stosunek do służby wojskowej,
 - 2) „stopień oficerski“ — rozumie się przez to również i stopień generalski
- jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej.

R o z d z i a ł 2.

Stopnie oficerskie.

Art. 7. 1. Ustanawia się następujące kolejne stopnie oficerskie:

oficerowie młodszy: chorąży,
podporucznik,
porucznik,
kapitan,

oficerowie starsi: major, komandor podporucznik,
podpułkownik, komandor porucznik,
pułkownik, komandor.

2. Ustanawia się następujące kolejne stopnie generalskie:

generał brygady, kontradmirał,
generał dywizji, wiceadmirał,
generał broni, admirał,
generał armii.

3. Ustanawia się stopień marszałka Polski.

Art. 8. Minister Obrony Narodowej może zarządzić używanie stopni oficerskich z określeniem przynależności oficera do korpusu osobowego lub specjalności wojskowej.

Art. 9. 1. Na stopnie oficerskie mianuje Minister Obrony Narodowej.

2. Rada Ministrów może na czas wojny nadać również innym władzom wojskowym uprawnienia do mianowania na stopnie oficerskie.

Art. 10. Na stopnie generalskie mianuje Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Obrony Narodowej.

Art. 11. Na stopień marszałka Polski mianuje Prezydent Rzeczypospolitej za wyjątkowe zasługi dla Sił Zbrojnych Polski Ludowej.

Art. 12. 1. Warunkiem mianowania na pierwszy stopień oficerski jest ukończenie oficerskiej szkoły wojskowej lub kursu albo złożenie egzaminu na oficera.

2. Minister Obrony Narodowej określi szkoły i kursy, których ukończenie jest warunkiem mianowania na pierwszy stopień oficerski, oraz zasady i warunki złożenia egzaminu na oficera.

3. Minister Obrony Narodowej określi przypadki, w których ukończenie poszczególnych szkół lub kursów albo złożenie egzaminów może uzasadnić mianowanie na stopień podporucznika lub stopień wyższy jako na pierwszy stopień oficerski.

Art. 13. Warunkiem mianowania oficera na wyższy stopień oficerski jest posiadanie bezpośrednio niższego stopnia oficerskiego.

Art. 14. 1. Warunkiem mianowania oficera zawodowego na wyższy stopień oficerski jest posiadanie odpowiedniej opinii służbowej i przesłużenie w posiadanym stopniu oficerskim czasokresu, który wynosi w stopniu:

chorążego	— 1 rok,
podporucznika	— 2 lata,
porucznika	— 3 lata,
kapitana	— 4 lata,
majora, komandora podporucznika	— 4 lata,
podpułkownika, komandora porucznika	— 5 lat.

2. Minister Obrony Narodowej może uzależnić mianowanie na określone stopnie oficerskie w poszczególnych korpusach osobowych lub specjalnościach wojskowych od ukończenia określonych szkół.

Art. 15. Żołnierza, który posiada szczególne kwalifikacje i umiejętności do pełnienia służby wojskowej w odpowiednim stopniu oficerskim, można mianować na pierwszy lub wyższy stopień oficerski mimo nieposiadania przez niego warunków określonych w art. 12, 13 i 14.

Art. 16. Przepisy art. 12—15 stosuje się w czasie pokoju; warunki mianowania na stopnie oficerskie w czasie wojny określa Rada Ministrów.

Art. 17. Stopień oficerski jest dożywotni.

Art. 18. 1. Oficerowi można obniżyć stopień oficerski w przypadku skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności.

2. Oficera można pozbawić stopnia oficerskiego w przypadku:

- 1) wymienionym w ust. 1,
- 2) samowolnego opuszczenia przez oficera swej jednostki bądź stanowiska służbowego lub pozostawania poza nimi, albo nieuczynienia zadość powołaniu do służby wojskowej w terminie oznaczonym, jeżeli wszczęte z tych powodów postępowanie karne zostało wskutek nieobecności oficera zawieszona,
- 3) popełnienia przez oficera zbrodni stanu, przestępstwa przeciw obowiązkowi wojskowemu albo innego przestępstwa skierowanego przeciwko ustrojowi, bezpieczeństwu lub podstawowym interesom gospodarczym Polski Ludowej, jeżeli skazanie nie może nastąpić z powodu ustawowych okoliczności wyłączających ściganie.

3. O obniżeniu względnie pozbawieniu stopnia oficerskiego w przypadkach określonych w ust. 1 i 2 orzeka władza uprawniona do mianowania na stopień posiadany przez oficera.

4. Oficerowi można również obniżyć stopień oficerski lub pozbawić go stopnia oficerskiego w trybie dyscyplinarnym na zasadach określonych w przepisach dyscyplinarnych.

Art. 19. Oficer traci z mocy prawa stopień oficerski w przypadku utraty lub pozbawienia obywatelstwa polskiego, skazania prawomocnym wyrokiem sądu na karę utraty praw publicznych, obywatelskich praw honorowych lub degradacji.

Art. 20. 1. Za wyjątkowe zasługi dla Polski Ludowej można żołnierzowi przywrócić stopień oficerski.

2. Przywrócenie stopnia oficerskiego w przypadku jego utraty wskutek skazania na karę utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych nie może nastąpić przed upływem czasokresu, na który wymierzono tę karę.

3. O przywróceniu stopnia oficerskiego orzeka:

- 1) w przypadku obniżenia lub pozbawienia stopnia oficerskiego (art. 18) — władza uprawniona do mianowania,
- 2) w przypadku utraty stopnia oficerskiego (art. 19) — Prezydent Rzeczypospolitej na wniosek Ministra Obrony Narodowej.

4. W przypadku obniżenia lub pozbawienia stopnia oficerskiego w trybie dyscyplinarnym przywrócenie stopnia może nastąpić również na zasadach określonych w przepisach dyscyplinarnych.

5. W przypadku pozbawienia stopnia oficerskiego z przyczyn określonych w art. 18 ust. 2 pkt 2) władza uprawniona do mianowania przywraca żołnierzowi stopień oficerski, którego został pozbawiony, jeżeli w wyniku podjętego postępowania karnego żołnierz nie zostanie prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności, chyba że skazanie nie mogło nastąpić z powodu ustawowych okoliczności wyłączających ściganie.

R o z d z i a ł 3.

Oficerowie w czynnej służbie wojskowej.

Art. 21. 1. Tytułem oficera w czynnej służbie wojskowej jest jego stopień oficerski.

2. Minister Obrony Narodowej określi zasady i sposób używania przez oficerów w czynnej służbie wojskowej posiadanych tytułów i stopni naukowych i zawodowych.

Art. 22. 1. Oficerów w czynnej służbie wojskowej wyznacza na stanowiska służbowe Minister Obrony Narodowej lub władze wojskowe przez niego upoważnione.

2. Rada Ministrów może na czas wojny nadać również innym władzom wojskowym uprawnienia do wyznaczenia oficerów w czynnej służbie wojskowej na stanowiska służbowe.

3. Przepisy ust. 1 i 2 nie dotyczą stanowisk, na które mianuje oficera Prezydent Rzeczypospolitej, w myśl obowiązujących przepisów lub spisu stanowisk ustalonego przez Prezydenta Rzeczypospolitej.

Art. 23. 1. Minister Obrony Narodowej może w porozumieniu z właściwą władzą naczelną ze względu na potrzeby wojska lub interes obrony Państwa wyznaczyć oficerów w czynnej służbie wojskowej do wykonywania określonych zadań poza wojskiem.

2. Oficerowie wyznaczeni do pełnienia służby poza wojskiem pozostają nadal w czynnej służbie wojskowej i mogą być przez Ministra Obrony Narodowej w każdej chwili odwołani ze służby poza wojskiem.

3. Szczegółowe przepisy w sprawie wyznaczania oficerów do wykonywania zadań poza wojskiem oraz ich szczególne prawa i obowiązki związane z wykonywaniem tych zadań określi Prezes Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 24. 1. Oficer w czynnej służbie wojskowej jest obowiązany do noszenia w czasie wykonywania obowiązków służbowych munduru i oznak wojskowych oraz uzbrojenia.

2. Minister Obrony Narodowej może zwolnić oficera lub grupy oficerów od obowiązku noszenia munduru i oznak wojskowych lub uzbrojenia.

3. Przepisy o umundurowaniu, oznakach wojskowych i uzbrojeniu wydaje Minister Obrony Narodowej.

Art. 25. Oficer w czynnej służbie wojskowej podlega służbowemu opiniowaniu na zasadach i w sposób określony przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 26. 1. Oficerowi w czynnej służbie wojskowej nie wolno podejmować się prac zarobkowych poza wojskiem.

2. Jeżeli dobro publiczne tego wymaga, Minister Obrony Narodowej lub władze wojskowe przez niego upoważnione mogą zezwolić oficerowi w czynnej służbie wojskowej na wykonywanie pracy zarobkowej poza wojskiem.

Art. 27. Warunki publikacji lub innego rozpowszechniania przez oficera w czynnej służbie wojskowej rezultatów jego twórczości lub działalności naukowej, literackiej, artystycznej albo publicystycznej określi Minister Obrony Narodowej.

Art. 28. Oficer w czynnej służbie wojskowej obowiązany jest na wyjazd i na pobyt za granicą uzyskać zezwolenie Ministra Obrony Narodowej lub władz wojskowych przez niego upoważnionych.

Art. 29. Oficer w czynnej służbie wojskowej otrzymuje uposażenie, umundurowanie, zakwaterowanie, pomoc lekarską, ulgi przy przejazdach państwowymi środkami komunikacyjnymi i inne świadczenia lub należności służbowe — przewidziane w osobnych przepisach.

Art. 30. Prawa oficera do zaopatrzenia emerytalnego, inwalidzkiego względnie odprawy oraz innych świadczeń, w przypadku zwolnienia z czynnej służby wojskowej, normują osobne przepisy.

R o z d z i a ł 4.

Oficerowie zawodowi.

Art. 31. Do wojskowej służby zawodowej powołuje i zwalnia z niej Minister Obrony Narodowej.

Art. 32. 1. Do wojskowej służby zawodowej można powołać:

- 1) absolwentów szkół kształcących na oficerów zawodowych,
 - 2) oficerów rezerwy — na ich prośbę lub z urzędu.
2. Tryb powoływania oficerów do wojskowej służby zawodowej określa Minister Obrony Narodowej.

Art. 33. Podoficer zawodowy staje się oficerem zawodowym przez mianowanie go na stopień oficerski.

Art. 34. 1. Oficera zawodowego wyznacza się na wyższe stanowisko służbowe zależnie od opinii służbowej i posiadanych przez oficera kwalifikacji, w ramach wolnych stanowisk.

2. Oficera zawodowego można wyznaczyć na niższe stanowisko służbowe:

- 1) na podstawie opinii służbowej stwierdzającej nieprzydatność do służby na zajmowanym stanowisku,
- 2) jeżeli stan zdrowia oficera uniemożliwia lub utrudnia mu pełnienie służby na zajmowanym stanowisku,
- 3) ze względów organizacyjnych,
- 4) w trybie dyscyplinarnym określonym w przepisach dyscyplinarnych.

3. W przypadku wyznaczenia oficera na niższe stanowisko służbowe ze względu na stan zdrowia lub ze względów organizacyjnych Minister Obrony Narodowej może pozostawić mu poprzednio pobierane uposażenie.

Art. 35. 1. Oficer zawodowy otrzymuje w czasie pokoju corocznie 30 dniowy urlop wypoczynkowy.

2. Minister Obrony Narodowej może ze względu na szczególne właściwości lub warunki służby przyznać oficerom zawodowym dłuższy urlop wypoczynkowy w wymiarze do 45 dni rocznie.

3. Jeżeli ważne względy służbowe nie pozwalają na udzielenie oficerowi urlopu wypoczynkowego w danym roku kalendarzowym, urlopu tego należy udzielić w pierwszych trzech miesiącach następnego roku kalendarzowego.

Art. 36. Oficerowi zawodowemu można udzielić urlopu ze względów służbowych lub z innych ważnych przyczyn w wymiarze i na zasadach określonych przez Ministra Obrony Narodowej.

Art. 37. Minister Obrony Narodowej określi właściwość władz wojskowych oraz tryb postępowania w sprawach urlopów.

Art. 38. Oficer zawodowy może należeć do organizacji lub stowarzyszeń poza wojskiem za zezwoleniem Ministra Obrony Narodowej.

Art. 39. Oficer zawodowy może pobierać naukę w szkołach poza wojskiem za zezwoleniem Ministra Obrony Narodowej.

Art. 40. Minister Obrony Narodowej może przekazać przysługujące mu w myśl art. 38 i 39 uprawnienia podległym mu władzom wojskowym.

Art. 41. 1. Oficera zawodowego zwalnia się z wojskowej służby zawodowej w przypadkach:

- 1) ustalenia przez wojskową komisję lekarską zupełnej niezdolności do służby wojskowej,
- 2) osiągnięcia przez oficera 60 lat a przez generała — 65 lat życia,

- 3) pozbawienia lub utraty stopnia oficerskiego,
- 4) ukarania oficera karą dyscyplinarną usunięcia z wojskowej służby zawodowej.

2. Minister Obrony Narodowej może na prośbę oficera zatrzymać go w wojskowej służbie zawodowej pomimo osiągnięcia granicy wieku określonej w ust. 1 pkt 2).

Art. 42. Oficera zawodowego można zwolnić z wojskowej służby zawodowej w przypadkach:

- 1) osiągnięcia przez oficera granicy wieku w stopniu:

chorążego	— 30 lat,
podporucznika	— 30 lat,
porucznika	— 35 lat,
kapitana	— 40 lat,
majora, komandora podporucznika	— 45 lat,
podpułkownika, komandora porucznika	— 50 lat,
pułkownika, komandora	— 55 lat,
- 2) niepełnienia przez oficera obowiązków służbowych z powodu choroby przez okres co najmniej 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy,
- 3) na prośbę oficera,
- 4) na wniosek właściwej władzy naczelnej w razie powołania oficera do innej służby publicznej,
- 5) niemożności wykorzystania oficera w wojskowej służbie zawodowej ze względów organizacyjnych,
- 6) stwierdzenia w opinii służbowej nieprzydatności oficera do wojskowej służby zawodowej,
- 7) jeżeli oficer pozostaje z nakazu władz sądowych lub prokuratorskich w areszcie tymczasowym przez okres co najmniej 3 miesięcy,
- 8) skazania oficera prawomocnym wyrokiem sądu na karę pozbawienia wolności.

Art. 43. 1. Zwolnienie oficera z wojskowej służby zawodowej z przyczyn określonych w art. 41 ust. 1 pkt 1) i 2) oraz w art. 42 pkt 1) i 5) nie może nastąpić w okresie obłożnej choroby oficera przed upływem 6 miesięcy od dnia zachorowania.

2. Za obłożną chorobę w rozumieniu ust. 1 uważa się chorobę czyniącą oficera całkowicie, trwale lub czasowo niezdolnym do wykonywania obowiązków służbowych i pracy zarobkowej.

Art. 44. Oficer zawodowy zwolniony z wojskowej służby zawodowej (art. 41 i 42) zostaje w zależności od wieku i zdolności do służby wojskowej przeniesiony do rezerwy albo zwolniony od powszechnego obowiązku wojskowego.

Art. 45. Oficer zawodowy zwolniony z wojskowej służby zawodowej, któremu w myśl przepisów szczególnych nie przysługuje prawo do bezpłatnej pomocy leczniczej, korzysta z tej pomocy ze strony organów lecznictwa pracowniczego w zakresie i na warunkach przewidzianych dla pracowników, z którymi stosunek pracy został rozwiązany.

R o z d z i a ł 5.

Oficerowie rezerwy.

Art. 46. Służbę wojskową oficerów rezerwy określają przepisy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Art. 47. 1. Władze wojskowe mogą powierzać oficerom rezerwy w okresie między ćwiczeniami wojskowymi określone zadania w zakresie służby wojskowej.

2. Powierzone zadania nie mogą powodować odebrania oficera od jego normalnej pracy lub zajęć w zakładzie pracy lub zakładzie naukowym.

3. Zasady wykonywania zadań, o których mowa w ust. 1, oraz prawa i obowiązki oficerów z tym związane określi Minister Obrony Narodowej.

Art. 48. 1. Oficer rezerwy może być mianowany na wyższy stopień oficerski również, gdy nie pełni czynnej służby wojskowej.

2. Władza uprawniona do mianowania może pozbawić oficera rezerwy stopnia oficerskiego w razie stwierdzenia nieprzydatności do służby wojskowej w stopniu oficerskim.

Art. 49. Zasady używania przez oficerów rezerwy stopni oficerskich określi Minister Obrony Narodowej.

Art. 50. 1. Oficerowi rezerwy można udzielić zezwolenia na noszenie munduru i oznak wojskowych na zasadach określonych przez Ministra Obrony Narodowej.

2. Prawa i obowiązki oficerów rezerwy, którym udzielono zezwolenia na noszenie munduru i oznak wojskowych, określi Minister Obrony Narodowej.

Art. 51. Do oficerów rezerwy pełniących czynną służbę wojskową stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 i 37.

R o z d z i a ł 6.

Oficerowie zwolnieni od powszechnego obowiązku wojskowego.

Art. 52. Obowiązki oficerów zwolnionych od powszechnego obowiązku wojskowego w zakresie służby wojskowej w razie mobilizacji lub w czasie wojny określają przepisy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Art. 53. Przepisy art. 49, 50 i 51 stosuje się odpowiednio do oficerów zwolnionych od powszechnego obowiązku wojskowego.

R o z d z i a ł 7.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 54. 1. Zdolność fizyczną i psychiczną oficera do służby wojskowej, stopień utraty zdolności oficera do pracy zarobkowej oraz związek przyczynowy tej utraty ze służbą wojskową ustalają wojskowe komisje lekarskie.

2. Zasady badania i oceny stopnia zdolności do służby wojskowej, stopnia utraty zdolności do pracy zarobkowej i związku przyczynowego ze służbą oraz skład i tryb postępowania wojskowych komisji lekarskich określa Minister Obrony Narodowej.

Art. 55. Użyte w przepisach dotychczasowych określenia o przeniesieniu zawodowego wojskowego w stan spoczynku są równoznaczne w stosunku do oficerów ze zwolnieniem z wojskowej służby zawodowej z prawem do zaopatrzenia emerytalnego.

Art. 56. 1. Dotychczasowi oficerowie stanu spoczynku zostają z mocy samego prawa zależnie od wieku przeniesieni do rezerwy lub zwolnieni od powszechnego obowiązku wojskowego.

2. Przeniesienie do rezerwy lub zwolnienie od powszechnego obowiązku wojskowego oficerów wymienionych w ust. 1 nie narusza praw do zaopatrzenia emerytalnego tych oficerów i członków ich rodzin oraz do zasiłków i pomocy.

Art. 57. Oficerowie służby stałej oraz podoficerowie zawodowi, o których mowa w art. 62 ust. 2 oraz art. 69 dekretu z dnia 3 kwietnia 1948 r. o służbie wojskowej oficerów Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 135), którzy złożyli prośby o przeniesienie w stan spoczynku w terminie do dnia 30 czerwca 1948 r., lecz

których stosunek do służby wojskowej nie został dotąd uregulowany, zostaną w zależności od wieku i zdolności do służby wojskowej przeniesieni do rezerwy lub zwolnieni od powszechnego obowiązku wojskowego z prawem do zaopatrzenia emerytalnego — na zasadach określonych w art. 62 tegoż dekretu.

Art. 58. Przepis art. 45 stosuje się do podoficerów zwolnionych z wojskowej służby zawodowej.

Art. 59. Przepisy dekretu dotyczące obniżenia, pozbawienia i utraty stopnia oficerskiego stosuje się, chociażby przyczyny uzasadniające obniżenie, pozbawienie lub utratę stopnia oficerskiego powstały przed dniem wejścia w życie dekretu.

Art. 60. 1. Przepisy dekretu dotyczące oficerów rezerwy lub oficerów zwolnionych od powszechnego obowiązku wojskowego stosuje się odpowiednio do oficerów (kobiet) pomocniczej służby wojskowej względnie oficerów (kobiet) zwolnionych od obowiązku wojskowego kobiet.

2. Oficer zawodowy — kobieta, zwolniony z wojskowej służby zawodowej, zostaje w zależności od wieku i zdolności do pomocniczej służby wojskowej przeznaczony do pomocniczej służby wojskowej albo zwolniony od obowiązku wojskowego kobiet.

Art. 61. 1. Przewidziane w dekreście uprawnienia Ministra Obrony Narodowej i podległych mu władz wojskowych przysługują w stosunku do oficerów wojsk wewnętrznych Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego i podległym mu władzom.

2. Przepis ust. 1 nie narusza uprawnień Ministra Obrony Narodowej w zakresie administracji rezerw i uzupełniania Sił Zbrojnych, określonych w art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46).

Art. 62. W dekreście Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 28 września 1944 r. Kodeks Karny Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 27):

1) art. 43 otrzymuje następujące brzmienie:

„Art. 43. Degradacja obejmuje utratę posiadanego stopnia wojskowego i powrót do stopnia szeregowca“,

2) art. 165 uchyla się.

Art. 63. Uchyla się art. 73 prawa o aktach stanu cywilnego (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 48, poz. 272

i z 1948 r. Nr 24, poz. 161, Nr 36, poz. 252 i z 1950 r. Nr 34, poz. 309).

Art. 64. W ustawie z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 11 ust. 1 wyrazy w nawiasach „tytułarni pełniący służbę wojskową, stanu spoczynku“ zastępuje się wyrazami „podoficerowie stanu spoczynku“,
- 2) art. 42 oznacza się jako ust. 1 tegoż artykułu i dodaje się ust. 2 w następującym brzmieniu:
„2. Rada Ministrów może w drodze uchwały przedłużyć w granicach do jednego roku czas trwania kadrowej służby wojskowej określony w ust. 1“,
- 3) art. 48 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Przepisy art. 42 ust. 2 i art. 43 stosuje się odpowiednio“,
- 4) w art. 103:
— w ust. 1 wyraz „mężczyzn“ zastępuje się wyrazem „podoficerów“,
— ust. 2 i 3 skreśla się.

Art. 65. 1. Traci moc obowiązującą dekret z dnia 3 kwietnia 1948 r. o służbie wojskowej oficerów Wojska Polskiego (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 135).

2. W stosunku do oficerów w służbie bezpieczeństwa publicznego z wyjątkiem oficerów wojsk wewnętrznych przepisy dekretu wymienionego w ust. 1 zachowują swą moc w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu.

3. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszego dekretu zachowują moc obowiązującą przepisy dotychczasowe — o ile nie są sprzeczne z tym dekretem.

Art. 66. Wykonanie dekretu porucza się Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

Art. 67. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego: *St. Radkiewicz*

173

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 14 kwietnia 1951 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu wypłaty odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości.

Na podstawie art. 31 ust. 2 dekretu z dnia 26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197 i Nr 55, poz. 438) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1950 r. w sprawie trybu wypłaty odszkodowania za wywłaszczone nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 235) wprowadza się następującą zmianę:

w § 6 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Minister Finansów ustali sposób i zasady pokrycia odszkodowania z rachunku wykonawcy“.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*